

Hlavní název: Národní listy
Datum vydání výtisku: 8.7.1903
Číslo výtisku: 184
Druh dokumentu: číslo periodika
ISSN: 1214-1240
Číslo stránky: [1] - [2]

SYSTEM
•KRAMERIUS•

Podmínky využití

NK ČR poskytuje přístup k digitalizovaným dokumentům pouze pro nekomerční, vědecké, studijní účely a pouze pro osobní potřeby uživatelů. Část dokumentů digitální knihovny podléhá autorským právům. Využitím digitální knihovny NK ČR a vygenerováním kopie části digitalizovaného dokumentu se uživatel zavazuje dodržovat tyto podmínky využití, které musí být součástí každé zhotovené kopie. Jakékoli další kopírování materiálu z digitální knihovny NK ČR není možné bez případného písemného svolení NK ČR.

Národní knihovna ČR
Klementinum 190
110 00 Praha 1

kramerius@nkp.cz

Na »Národní Listy«
ranní a odpolední
předplatí se
v Praze
v administraci
na měsíc 2 K — h
ve filiálkách
na měsíc 2 K 30 h
Poštou:
na měsíc 3 K 20 h
s dvojí zásilkou:
na měsíc 3 K 80 h

NÁRODNÍ LISTY

Odpolední vydání.

Telefonické zprávy „Nár. Listy.“

Po krizi.

Z Vidně, 8. července. Císař odebral se dnes o 10 hod. do Išiu. Rakouskí ministři se rozjeli. Dr. Hartel odjel do Karlových Varů, hr. Weisersheim do své statky v Uhrách, dr. Böhm-Bawerk do lázní, baron Giovanelli do Tyrol. Dr. Körber zde zůstal jako v minulých letech. Také ministr zahraničních záležitostí hr. Gouchowski dnes ráno odjel do Francie.

V německém a vládním tisku stili se ze hmoždří a provoláva se gloria »vítězství Körbrou. »Extrablate, který jest Körbroum chvaločeňskem ex offo, nadcházejí k tomuto výroku: »Dr. Körber jest nejen mužem přítomnosti, nýbrž i mužem budounosti.«

Názor takový nalezáme také v »Reichshehrre.«

Vlastnoruční list císařův, ministerskému předsedovi Körbrouvi svědčí, posuzuje se, pokud jde o vnitřní rakouské věci, skoro veškerými novinami německými a vládními jakožto vítězství dra. Körbra. Jenom »Arbeiterzeitung« a »Zeitung« mají svůj samostatný, o chylný soud. »Arbeiterzeitung« posmívá se Körbrouvi tímto způsobem: »Chudinkal Chtěl dělat politiku a dostal potvrzení, že slouží věrně a poctivě. Tak si asi dr. Körber nepředstavoval konec své války. Nedosahnil něčeho, leč že nebyla přijata jeho demise. K dosažení tohoto cíle nepotřeboval vůbec ji podávat.«

Tak dr. Körber, který vytáhl jako Don Quichot z dualismu, aby dokázal rovnocennost obou polovin říše, nedosahnil něčeho jiného, leč že opět jasné se ukázala převaha Uherška. Po 12denní krizi jest to výsledek hubeny.«

Naproti tomu nemohou zatajiti ani listy dru. Körbrouvi oddane, že utrpěl porážku právě v té věci, kterou udaval příčinou své demisse, totiž v otázce vojenské. Ovšem utišíje officiosní »Morgenzeitung«

FEUILLETON.

Jak se stařeček Perunko vězel.

Črta z Podhradí.

Napsal Jaroslav Hašek.

Dokud byl hajný Dudra živ, bylo podlechnickým občanům dobré.

Hajný Dudra totiž říkal v podlechnické krémě: »Já jsem hajný a to dobrý hajný, vždyť panstu sloužím dlouhou řadu let, ale rodáci jdu napřed. Vy jste z Podlechnic, já jsem z Podlechnic, tot jedna rodiná krev. Vidím vše a nevidím nic.«

Po té řeči mlčíval a za chvíli obrátil se k podlechnickým občanům, jako by hovořil o něčem zcela jiném: »Kamarádi, zajtra jdu na občáku ke kříži!«

Pak nebylo ovšem divu, když na zcela opačné straně dělali kotrmelce zajíci, srny a když tu a tam v Podlechnicích po celý týden chodili se zamašlenými ústy. Pak bylo tež zcela obvyklé, že hajný Dudra ani jeden večer nepřišel ve střízlivém stavu do panské hájovny, která se svou rozbitou střechou malebně vykukovala ze zelených, svěžích větví smrků.

To se dělo však jenom v zimě. Horaře v lete nemají času myslit na honbu.

Ti se dosti nahoni na uprchlymi kusy stád. Kde pak zajíce nebo srna. V leté, když horal vidí srnu klidně řekne: »Kdyby naše ovce tak uměly skákat, neshledal by se s nimi člověk.« Za to však v zimě, zatlouče mu srdečko pod kožichem, zajíká se oči a on odpovíne si: »Hrome, kdyby ty srny tak pomalu lezly, jako naše ovce.«

Poslední zimu bylo však jinak.

veřejnost, že co nedostal dr. Körber ve vlastnoručním listě, obdržel od císaře soukromě a v tichosti.

»Reichswehr jde ještě dále a praví, že jest vlastně lépe, že ve vlastnoručním listě zmínka o věcech uherškých není, poněvadž mělo by to následek pouze v Uhrách.

Pozoruhodno jest, kterak po té stránce soudí »Neue Fr. Presse«, hrající si na ochranitelskou dra. Körbra, list, který jej za krize nejvíce zkomplotoval, který mu nejvíce uskodil, list, který jej také zničí, jako zničil všechny lidi, požívající jeho přátelství.

»O nejákém osobním názoru císaře ve příčině těžkosti, o kterých jest řeč ve vlastnoručním listě — tak vykládá »Neue Freie Presse« — není v listě tom ani nejméně stopy. Ani slovem se tam nepraví, co parovník soudí o důvodech a těžkostech situace Körbroy, jak se k tužbám a steskům rakouských ministrů chova.

Císař si přeje, aby Körber skoncoval vyrovnaní. Dává mu také volbu prostředků. Propouští Rezka, ktereho chránily tak často vlivy tak silně. Tak — končí — císařský list jest přímo určen k tomu, aby stupňoval vnitřní sít kabinetu k životu.

Teprve 2 neděle jest hr. Khu en uherškým ministerským předsedou a již má moc takovou, že zabraňuje, aby o společné záležitosti bylo také jen zaváděno v listě panu Körbroy. Rakouská vláda musí ustoupiti před madarským ministerským předsedou, který dosud niceho nesvedl a který sotva začal se vpravovati do svého postavení. Proč nesmí císařský list obsahovati nic, co jest zakonné? Proč mohl vlastnoruční list Kol. Tiszovi po demonstracích v pomníku Henrichu pojednat o poměru ke společné armádě a proč jest užávka pro madarskou vládu, máli byti vydán vlastnoruční list o společné armádě panu Körbroy?

K otázce té odpovídá »Neue Fr. Presse«: Důvod spočívá v různosti moci a tento důvod by se stal nictvným, kdyby rakouský

parlament byl jestě schopen celé rakouské politiky. Bylo snad největším omylem dra. Körbra, že domáhal se rozhodnutí o těchto věcech listem císařským.

Svojí staf zakončuje jmenovaný žurnál trudným rozpoznáním: »Na říšskou politiku padají stíny, které nemůže rozptýlit žádný paprsek světla císařského listu vlastnoručního.«

Takovým způsobem jest vidno, že tatáž »Neue Fr. Presse«, která hnala dra. Körbra do krise, nyní v bilanci krise té nemůže nežli konstatovati prohrusvěho chránce.

Zemědělství dělníci a služba vojenská.

Z Vidně, 8. července. Vojenská správa uveřejňuje toto sdělení: »Faktum, že mezi nábraními založníky, kteří povoláni byli na měsíc červenec za příčinou doplnění praesence v míru k 28dennímu cvičení, jsou také polní pracovníci zemědělště, přimělo ministerstvo vojenství k tomu, aby pro oba státy zastavilo povolávání takových založníků a náhradníků založníků v měsících značně docela, pokud pak takový lid už dostavil se k vojsku, nechá se mu udělit dovolená.«

Telegrafické zprávy.

Z Vidně, 8. července. (C.-B.) Císař propojil vlastnoručním listem ze dne 1. července 1903 báňovou chorvatskou, slavonskou a dalmatskou hr. Bohdanem Pejacevichovi hodnost tajného rady.

Z Pešti, 7. července. (C.-B.) Bývalý ministr honvědský baron Fejérvary ohlásil liberální stranu, že musí jako aktivní polní zbrojmistr ze strany vystoupiti, podekovat stranu za důvěru jemu věnovanou a za podporu a prohlásil, že srdcem svým bude vždy ke straně náležet.

Z Pešti, 7. července. (C.-B.) V dnešní schůzi národního podářského výboru bylo pokračováno v rokování o osnově celního tarifu. Po delší debatě byly nezměněně

již něco kusů z ní zastříleni. Teď leží tam v koutě. Prach vlně, puška rezaví. Vše rezaví. A ten pes Šaščar stále chodí kolem jeho chaty. Když vydě měsíc, padá Šaščardův stín do chalupy. Ven vystíti na lov nemožno!“

Tak si slížoval stařeček Perunko rychtář a sousedům, když v neděli přišli k němu na besedu.

„I zajtra, lidi, bude čas,“ pravil písklavý Vojtěch Svaka, „bude. Potkal jsem dnes ráno u krémky Ženu z Važnej, znáte ji přec tu Kmočhou Márku, šla si trochu upřit. Zastavím se na slovo. Mezi jiným povídá, že zejména Šaščar vypaví se do města na polskou stranu k panství, půjde pří si pro list. Tak náměžeme jít bez strachu směle. Ilajný pře, zajít dost. Na polskou stranu daleko, do večera druhého dne se nevrátí.“

Ujednáno. Zejtra večer sejdou se všichni u stařečka Perunka a pak půjdu do panského.

Tolik lesů a všechno panské, tolík zvěře a všechna panská, což sedláči nic?

* * *

Druhého dne večer vylo osm heraldů v kožích z Perunkovy chalupy.

Perunko šel napřed nesa drátěná oka.

Sli tise po chrupajícím sněhu a rozhlíželi se po sněžných pláninách, třpytících se stříbrem v bílém osvětlení měsíce.

Na sněhu nikde černého bodu. Všude ticho.

Došli lesa. Černé stromy vystupovaly rychle před nimi.

Prošli pruhem stromů a ocitli se na pasece.

„Zůstaňte zde,“ rozkazoval stařeček Perunko, „ja zatím někde naličím, třebas u tamto smrku.“ Ukázal na nevysoký smrk, který vystupoval uprostřed paseky.

přijatý článek 19. až 38. Potom bylo jednání odročeno na zejtěk.

Z Vídni, 8. července. (C.-B.) Císař odjel dnes ráno na letní pobyt do Islu.

Z Bruselu, 7. července. (C.-B.) Ministr železnic, odpovídající na dotaz ve příčné stavby dráhy z Lówenu do Čech, prohlásil, že se trať touzkrát cesta o 2½ hodiny.

Z Paříže, 7. července. (C.-B.) Princezna Matylda Bonapartova byla nedávno raněna mrtvicí a zlomila si při tom stehenní kost. Poněvadž stav její vzbuzuje obavy, byl sem povolán z Tiflisu princ Louis Bonaparte.

Z Paříže, 7. července. (C.-B.) Plukovník Lajus, jenž byl velícím generálem X. armádního sboru, potrestán čtrnáctidenním vězením, protože potrestal jistého poddůstojníka pro protiklerikální projevy a jenž se dožadoval u ministerstva vzdělosti v záležitosti té vyšefování, byl dán na odpočinek.

Z Londýna, 7. července. (C.-B.) Dle obchodního výkazu za měsíc červen vzrostl dovoz o 630.235 liber šterlinků a vývoz stouplo o 1.019.577 liber proti červnu 1902.

Z Londýna, 7. července. (C.-B.) V horněsněmovně podal lord Balfour of Burleigh osnovu zákona, kterou se mění dosavadní ustanovení o automobilech. V osnově náruzuje se, že vozy musí být zapsány, musí mít zevní označení a bezohledná jízda se trestce. Dosavadní dovolená rychlosť 12 mil za hodinu se zruší. Místním úřadům ještě zůstáváno ve svých obvodech rychlosť tuto povoliti nebo ustanoviti pomalejší tempo. Na přestoupení předpisů těch jsou ustanoveny vysoké tresty.

Z Yokohamy, 7. července. (C.-B.) Setrvalý premiérministr vicomte Kocura na své demisi, bude napochybňován pověřen sestavením nového kabinetu markýza Ito, který byl včera povolán k císaři. Listy písané velice ostře o zodpovědnosti, kterou na se vzali ti, kdož v této kritické době přivedli krizi.

Dle zpráv ze Soeulu kladou Rusové z An-tungu do Yangampha přes řeku Yohi novou telegrafickou trat.

Opětná krise v Řecku.

Z Athén, 7. července. (C.-B.) Ag. Havas sděluje: Ministerstvem předseda Theodoris požádal dnes telefonicky krále za demissi celého kabinetu.

Další zpráva sděluje, že do města těhou rolnici, aby se tam zúčastnili demonstraci. Smýšlení jest rozechvěné.

Z Athén, 7. července. (C.-B.) Dnešní schůze sněmovny byla velice bouflivá. Telegrafická zpráva z Pyrgosu oznamuje, že situace jest tam velice vážnou. Na dnešek svobolen tam nový tábor lidu. Vláda prohlásuje, že úradní zprávy z Pyrgosu nejsou neuspokojivými.

Sel. Ostatní schovali se za kroví.

Jde Perunko, přijde ke smrk. Natáhne oka dolé mezi smrk a nízký podrost jehličnatý, když v tom ho silná ruka uchopila za límeč. Ohledne se... Byl to Šaščar, pravý jednouchý Šaščar.

„Co zde děláš?“ zahájil Perunkovi do uší. Hlavě pušky se leskla v měsíční záři.

„Já, já,“ koktal ze sebe Perunko, „já, já...“

„Mluv, darebáku!“ hřměl daleký hajný.

Podivná myšlenka projel šedivou hlavou Perunka.

„Já, já se jdu vrátit na drát na paseku,“ vyrazil ze sebe, „svět už člověka mrzí, zlý svět myní...“

Hajný mlčel.

„Téď mám vyzráno,“ pomyslil si stařec Perunko, a proto pokračoval: „Zlý svět, daně platit, pořád daně, člověk stárne. Doma pak praví, co s dédem, práce jeho nestojí za nic, tak jsem žel se oběsit na drát na paseku...“

Perunko skončil, zavzlykal a čekal, co řekne Šaščar.

Ten se usklíbil: „Starčku Perunko, tento smrk tě neudrží, tamhle dole je pěkná sosna, se silnými větvemi, když nedosáhneš, podrží tě...“

Prekvapený Perunko byl polo vlečen hajným po stezce dolů směrem k pěkné sosně.

Cesta k ní netrvala ani pět minut, ale za tu dobu stařec Perunko zatoužil opět po životě, neboť usklíbajícemu se Šaščarovu vyznal, že neměl úmyslu se uškrtit v těch okách, ta že byla na zajíce.

Stařec Perunko odsedl si potom pět dní ve vězení.

Z Athén, 7. července. (C.-B.) Demonstrace po táborech v Pyrgosu byly povály velmi vážné. Zástupy obecenstva, sesílené lidem venkovským, počítaly si velmi bouflivé a stílely do vzduchu. Theodosios, který podal již králi demissi, prohlásil, že lze pořádek znovu zjednat jen použitím nejpříkrajších opatření. Situace zdá se velice vážnou.

Papež umírá.

Z Říma, 7. července. (C.-B.) Ve 4 hodiny odpoledne se papež probudil a chtěl vstati. Po operaci vyslal k lékařům přání, aby mohl viděti vydáne bulletiny. Nemí vyloučeno, že bude třeba ještě jednou odebrati papeži tekutinu z útrub.

Z Říma, 8. července. (C.-B.) Ve 12 hod. 10 min. v noci. »Ag. Stefanie oznamuje: Ve Vatikánu jest úplný klid. Všechny osobnosti tam příslušné odebry se k půl 11. hod. vráti do svých komnat, aby se zotavily po posledních nocech. Petrské náměstí jest prázdné.

Z Říma, 8. července. (C.-B.) 8 hod. 18 m. dopol. »Vore della Verità oznamuje, že papež ztrávil noc poměrně klidně.

Spor o diagnostu lákařů.

Z Říma se sděluje, že zlepšení ve zdravotním stavu papeže trvá dál. Z této okolnosti soudí se v lékařských kruzích, že obrat v nemoci Lva XIII. nelze ei jinak vyvážiliti, nežli že osobní jeho lákař učinil o jeho nemoci nezápravnou diagnostu. Baccelli prohlašuje, že nemoc papežova nemůže být hypostatickým senilním zánětem plíc, protože by při něm trpěl, kdežto dosud na bolesti nenaříká, ani jich nacisti. Nemoc papežova musí dle Bacceliho být marasmus senilis, protože jedině při tomto pozorují se zjevy, jež byly zjištěny za nemoci Lva XIII.

Spor lákařů o nesprávnosti diagnosy způsobuje pochopitelnou sensaci a zavádá podnět k různým úsudkům. Dr. Lapponi a prof. Mazzoni ohradili se ostre proti tvrzení o nesprávnosti svého rozpoznání nemoci, trvají na svém dobrozdání a prohlašují papežovo nemoc objektivně za nebezpečnou životu, ale že neobyčejná statnosť papežova připouští slabé naděje. Lapponi i Mazzoni jsou nenačalým obrazenem nanejvýš překvapeni, ba užasli nad ním.

Praví, že by se ho byly nikdy nenadědali. Včera musila se bezpečně očekávat smrt, slyší nyní zdá se, že okamžité nebezpečí nehrozí.

Mazzoni ohledává vysvětlení tohoto zjevu v mimořádné touze papežové po životu. Lev XIII. mluví o smrti sice pevně a klidně, avšak ve svém srdci veškerou silou lpi na životě.

V okamžiku, když mu Mazzoni četl krátkou báseň, popisující dojemnými slovy západ slunce, uznal papež patrně, že narazi tim na zhasinající jeho život a tézav se láká o úzkostlivě, zda skutečně musí umírit. Byl pak velice štasten, když mu opatrně řečeno, že stav jeho jest sice vážný, ale že životu nebezpečným zádostem neni.

Denní zprávy.

— Spínalo se tedy horoucí přání národních odpůrců našich a krise skončilo tak, jak si přáli. Tušíš jsme to a neoddávali se ani na okamžik klamu, víme, jak národ nás přes všechno své sebezapření, ptes hřívou skromnost v požadavcích svých nahoře je zapsán. V této epizodě, jež ohradila se právě nyní a která nadešla vlastně, anž ji kdo očekával, zůstal tedy dr. Körber vřízem. Jeho zásady byly uznány správnými a dr. Rezekem, tento z mýrnych nejmírnější, ten to pravzor české střízlivosti a české ve škole utrpení nabýté trpělivosti, byl z ministerstva Körbrouva vystáván — poněvadž se zásadami jmenovaného pána ovšem evuhlasit nemohl. A jaké jsou to zásady? Jaké jiné, než starorakouských hbitelů říše, kteří dnes ještě se dominují, že pětadvacetimilionový stát, v němž jest osm milionů Němců, dá se předělat na německý, nebo kteří se dominují, že dvě třetiny obyvatelstva dají si libit útisku a urážky třetiny zbyvající: centralismus a germanisasi. Politikové, ministři, jejichž dvorní rádové, poslanci, žurnalisté, pokud mohou, odeberou se na letní dovolenou a v záti a snad teprve v říjnu sejdou se opět: k novému mejdhanu. A co díti se bude potom? Domněvá se pan dr. Körber, že enad se dají

zástupci národa českého obměkčit a že jinak se zachovají? že obstrukční zbraně zavěsí venku na hřebišky v garderobě a že klidně na to divat se budou, jak pan Schalk s panem E. Abrahamowiczem, pan dr. Funke s panem Kathreinem v horlivé budou pracovat? Marné naděje. Však kdyby i nechtěli, o tom nechtěje dr. Körber přesvědčen, omu nucen budou v obstrukci pokračovati. A co potom? Národ český odhodlán je dnes ke všemu. Körbroum třetí výlada bez obstrukce byla posledním pokusem zkoušet to bez prosifu, jakým je obstrukce, tedy bez nejkrajnejší a nejnebezpečnejší, jak uznáváme, taktiku. Dnes nemožno již ani centimetr nazpět. Cesta zataresena tak důkladně, že možno by bylo nedisciplinovanosti si o barriéru tu hlavu rozrazit, však nikoliv ji překročit. Víme, co znamená slovo »nikdy a zejména v politice, však neváháme tvrditi, že všemu jednání, všem stykům a všem nadějím na případné sbílení se s drem. Körbrem je učinen pro vždy konec. Zmíňuje-li se »Bohemia« posměšně o tom, s jakou prý rychlostí ujízděli do Vídni dr. Pacák, dr. Kramář a dr. Stránský, je to zlomyslná ještěrská pomluva. K dru. Körbrou titu páni véru nejeli. Konali prostě svou povinnost, byť v době kritické na místo, jak jim bylo přikázáno. Němců ve Vídni usudilých je vždy tolik, že tam mají trvalou politickou stráž a i v době parlamentního klidu o všem jsou zpraveni. O to tu s naší strany řík, o nic jiného. Krise prozatím vyvrána. Bude se i na dalek vladnuti proti nám. Na podzim utkáme se opět a snad za poměru poněkud pozměněných.

— Zakázaný výlet Sokolů do Prshatic. Při letošním velikém sletu Sokolstva v Č. Budějovicích, jenž konat se bude ve dnech 14. až 16. srpna, jest na programu též výlet do Prshatic, spojený s veřejným cvičením. O povolení bylo žádáno již 14. března t. r. a nalehalo na brzké vyřízení žádosti, aby se mohly žádoucí přípravy vykonati. Avšak pan okresní hejtman Fr. Hiebl dával si s rozhodnutím na čas. A když byl pořadatelstvem sletu opětne o určité vyjádření upomínán, odpověděl dne 4. června vyhýbavě, že žádost dosud vyřídit nelze, ježlikolik vyloučeno není, že do 16. srpna 1903 okolnosti pro toto vyřízení rozhojují nabudu důležitých změn. „A tyto „důležité změny“ brzo na to asi nestaly, neboť nedlouho po tomto přípisu okresní hejtmanství prachatického došla slavnostního výberu soukromá informace, že výlet povolen nebudé a konečně dne 4. července zaslalo okresní hejtmanství prachatické slavnostnímu výboru výnos, že výlet do Prshatic se zakazuje. Výnos ten zní: „Očerné sokolské župu Husové v Čes. Budějovicích, k rukou p. JUDra. Jos. Hezkuho, advokáta tamtéž. Podáním tamním ze dne 14. března t. r. žádá čtená župa o udělení povolení k uspořádání společného výletu do Prshatic dne 16. srpna 1903, spojeného s průvodem a veřejným cvičením Sokolů. Zádost této vzhledem k panujícímu poměru místním, tedy k nebezpečí veřejného bezpečnosti (I), pro pořádek a veřejného blaho výhověti mi nelze a zakazují v základě § 6. zákona ze dne 15. listopadu 1867 z. f. č. 135 uspořádání shora zmíněného výletu, průvodu a veřejného cvičení. Z tohoto výměnu volno ve lhůtě 8 dnů podat u c. k. okr. hejtmanství v Prachaticích odvolání k c. k. mistodržitelství v Praze. C. k. okresní hejtman: Hiebl.“ — Tento výnos jest zřejmou urážkou o českého lidu. Nedávno kopala se v Prachaticích, velkoněmecky oděných, germánská slavnost Josefinská, kteréž nejen c. k. úřadnictvem, ale i důstojnictvem se zúčastnilo. Čechové prachatictí, kteří tvrdí zde dle úřadního sčítání čtvrtinu, ve skutečnosti však polovinu obyvatelstva, klidně musili snášeti urážky, jichž se jim po dva dny dostávalo, avšak když česká korpora hodlala podniknouti klidný výlet, bez jakékoli tendenze vyzývavé, tu tříd politický zažádalo a zákaz ten očividně obavou o veřejnou bezpečnost. Sokolové dokázali již tolirkář, že dvedou při svých podnicích a výletech udržet nejpřísnější kázeň, o jaké na př. turnefi nemají ani ponět, to by dokázali i v Prachaticích. Okresní hejtman vymlouval se na „panující poměry“. Jaké jsou to vlastně poměry? Ne jiné, než že několik prachatických štítů německých si duplo, že výlet sokolský do Prachatic povolen být nesmluvit a okresní hejtman ochotně se jejich komandou podrobuje. To jsou ty „panující poměry“ nejen v Prachaticích, ale všude, kde Němci uchvátili nadvládu nad Čechy. Rozumí se, že Čechové nevrstří „spravedlivý“ výnos prachatického okresního hejtmana klidně do kapsy.

— Proč v Táboře neovstoupili? K tomuto dozatu, uveřejněnému ve včerejším ranním čísle,